

Carta de l'any 2024

Arrelats en
el do rebut,
nou començament,
noves crides

Gregoria Ruiz Alegarbes

Arrelats en el do
rebut, nou
començament,
noves crides

Carta de l'any 2024

Gregoria Ruiz Alegarbes
Directora de la Institució Teresiana

Roma, 1 gener 2024

© Institució Teresiana
Document digital
Circulació restringida

Disseny de cobertes: A. Martín Martín

Edició:
Departament d'Informació de la IT
Príncipe de Vergara 88
28006 MADRID - España

INTRODUCCIÓ	3
1924-2024. La Institució Teresiana, cent anys com a obra de l'Església	3
PART I: MIRANT CAP A DINS – GRATITUD I MEMÒRIA	4
L'any centenari: temps de tornar a casa	4
Beure a la deu dels escrits de Poveda	6
PART II: EN SORTIDA – COMPARTIR EL QUE HEM REBUT	10
Viure el carisma al cor d'un món fracturat	10
Una associació de laics, resposta als signes dels temps	12
Exteriorment comunes i interiorment úniques	13
Comunitats que són signes i llavors del Regne de Déu	14
És necessari recrear i revigoritzar nostres grups i comunitats?	20
Compartir el carisma: Perquè no podem deixar d'anunciar el que hem vist i sentit (Ac 4,20)	21
Maria, Mare amable i deixebla confiada en el Senyor	22

INTRODUCCIÓ

1924-2024. La Institució Teresiana, cent anys com a obra de l'Església

Quina alegria i quina benedicció celebrar, per fi, el centenari de l'aprovació per part de l'Església de l'Obra de Poveda. Quina gratitud i alegria ens omplen el cor per haver arribat fins aquí!

L'11 de gener de 1924, el Papa Pius XI, mitjançant el Breu *Inter frugiferas*, va aprovar a perpetuïtat la Institució Teresiana. Aquesta aprovació pontifícia va fer possible l'expansió internacional de la Institució Teresiana, eixamplant les seves arrels a més de trenta països dels quatre continents. Un camí de fe centenari que no ha depès de res més que de la gràcia indefectible de Déu i de la providència permanent de Déu, de la companyia maternal i la protecció de Maria. Així, al llarg del camí, gràcies a les llums i la fortalesa d'aquestes deus, ha contribuït a la construcció del regne de Déu al cor del món.

El dia que es va conèixer l'aprovació pontifícia, recordem que Josefa Segovia va escriure a Pedro Poveda: "Immediatament me'n vaig anar a la capella... a dir-li a Jesús que haig de ser santa".¹

I és possible imaginar com se sentiria Poveda, fidel i humil Fundador de la Institució, quan ja el 1917, davant la primera aprovació diocesana, havia declarat: "L'Obra ja no és meva, és de l'Església".²

Al llarg dels anys, moltes persones i grups diversos han respòs i han fet seu l'ideal proposat per Poveda, d'una *vida eminentment humana, perfeccionada pel diví, modelant les seves vides a les de*

¹ Carta de Josefa Segovia a Pedro Poveda, 6 gener 1924 publicada a *Cartas*, Madrid 1970.

² Cf. Testimoni de Josefa Segovia, en una "Ficha de Historia de la Obra". 1 de març 1955.

*Jesús, el Fill de Déu fet home*³. En l'actualitat, la gran família teresiana és formada per comunitats educatives i estudiantat d'escoles teresianes; moviments i grups de joves, associacions i moviments d'antics/gues alumnes de la IT; col·laboradors/res a residències d'estudiants, projectes culturals i socials de la Institució; associacions i grups ACIT i el nucli de la Institució.

El preciós llegat rebut del Pare Poveda ha donat -i segueix donant- fruits a través de la seva presència evangelitzadora arreu on són presents els membres de la IT, duent a terme la missió: ser en el món sense ser del món i viure com sal, llevat i llum.

PART I: MIRANT CAP A DINS – GRATITUD I MEMÒRIA

L'any centenari: temps de tornar a casa

Els aniversaris són ocasions transcendents per la tornada a casa, un retorn als inicis, un record... Per a nosaltres, pot significar fer un pas enrere i fer una pausa en el revolt del camí. Després d'haver viatjat molt i llargament, aquest any és una ocasió favorable perquè els que pertanyem a la família Teresiana revisitem junts els incipients anys de l'associació, les primeres intuïcions i ideals del Pare Poveda per a l'Obra, la "idea bona" que va encendre molts cors de passió pel Regne, les inspiracions que van donar ales a molts somnis, els dolors de part i les gràcies oportunes que van permetre superar els dolors i deixar-se vèncer per l'alegria, els innombrables sacrificis dels primers membres que es van veure encesos per l'entusiasme irrefrenable de la santedat que continua brillant en la vida de molts més que van venir després...

Igual que les onades, que després d'allunyar-se tant com poden de la riba, han de tornar a les profunditats per recuperar noves energies i forces per poder llançar-se de nou, amb la llibertat d'un

³ Cf. Pedro Poveda, *Obras. Volumen I. Creí, por esto hablé (CpH)* [74], 1915.

nou començament, així també a nosaltres ens farà bé de mirar enrere als nostres inicis i tornar a ancorar de nou la nostra visió, els nostres plans i les nostres accions sobre les raons essencials del nostre ésser aquí.

A mesura que ens allunyem més del punt de partida, de vegades podem perdre de vista l'objectiu i el motiu pel qual vam fer el viatge en primer lloc. Com en una família natural, enfortim les nostres arrels i estrenyem l'àncora de la nostra identitat coneixent la nostra història familiar. Les cultures també van sobreviure al llarg dels segles, fins i tot sense el benefici de la tecnologia de comunicació moderna, per la simple pràctica de la narració d'històries. En reunir-se i partir el pa de la història de la família, nodreixen els seus joves membres amb orgull i honor en la seva pertinença a la família i els ajuden a treure coratge dels pous d'experiència i saviesa dels seus avantpassats. Un cop deixem d'explicar la història, l'esperit mor; les històries mantenen viva la memòria. El Papa Francesc, en el seu missatge durant la Jornada Mundial dels Avis i de la Gent Gran (2021) va dir: "Sense memòria no podem construir. La memòria és el fonament de la vida".

I així, aquest any, us convido a "tornar a casa" i crear espais per explicar històries a les nostres comunitats, a les nostres llars, als nostres centres i escoles; fer temps per estar presents els uns als altres i amb ells; relatant-nos mútuament les històries de la nostra Institució, el somni del nostre Fundador, el testimoni de vida dels nostres membres, les nostres lluites i victòries en el nostre camí vocacional, la fe que ens dona raó per a l'esperança, i l'alegria profunda i pura de viure la nostra vida com una missió, i el sentit de realització en viure per Déu.

Beure a la deu dels escrits de Poveda

Una dimensió important de la nostra “mirada endins” d'aquest any és revisar els escrits de Sant Pedro Poveda per alimentar-nos espiritualment i, ahora, reexaminar un cop més la nostra vida a la llum dels seus ideals. Assaborim una vegada i una altra els textos significatius que han sorgit dels fruits abundants de la seva pregària, discerniment, estudi, contemplació de la realitat, del diàleg i les converses amb qui compartia el mateix esperit, i de la saviesa extreta de la seva experiència i participació en la pròpia passió de Crist.

❖ Ser sal...

Als escrits de Pedro Poveda hi abunden orientacions sobre com s'han de comportar els membres de la Institució. En aquest any del centenari, la seva reflexió sobre el text “Vosaltres sou la sal de la terra”⁴ de l'Evangeli de Sant Mateu és un programa de vida que proposo aprofundir més. Aquestes paraules adreçades per Jesús als apòstols són per a Poveda una clara referència per als membres de la Institució Teresiana, perquè estan cridats a ser deixebles de Jesús. Fa una comparació entre la vida de l'apostolat i la sal:

Vosaltres sou la sal de la terra. Però, si la sal es torna insípida, amb què li tornaran la salabror? Ja no val per a res, sinó per a llençar-la fora i ésser trepitjada per la gent (Mt 5, 13).

Heu de ser sal de la terra...

Assaonar allò que és fat

Heu de treballar de tal manera, parlar de tal forma, actuar sempre amb tan bon esperit, tractar els altres tan agradablement, portar-los un consol tan abundant i portar tal convicció al seu ànim que tota la seva vida els sigui saborosa... El tracte amb una persona apostòlica pot haver estat moltes vegades el començament d'una conversió!

⁴ P. Poveda, *CpH* [157], 1920.

La sal cauteritza qualsevol cosa malmesa

La virtut afable del membre IT és el millor cauteri, el més suau, el que fa guarir les ferides més ràpidament. Aquest foc de caritat, d'amor de Déu, purifica tot el que toca. [...] Aquesta gentilesa en l'exercici del vostre zel apostòlic no irritarà els altres, ni provocarà molèsties, ... Però cal tenir en compte que de la mateixa manera que la sal només produeix aquest efecte destruint-se a si mateixa, només guarirem les nafres i ferides de la humanitat a través de la negació de si mateixa, el sacrifici, el propi martiri i el lliurament de si mateixa.

La sal estalvia la corrupció

No hi pot haver corrupció allà on s'acumuli la sal, ni tampoc ha d'existir allà on es trobi un veritable membre IT. Les seves paraules i converses, les seves accions, les seves maneres, les seves formes, el seu comportament, tot el teu ésser, haurien de ser un antídoto contra la corrupció. [...]

El membre IT ha d'ésser font de vida veritable i inesgotable. Aquesta vida és la vida de Crist, el seu esperit que mai no s'ha d'extingir...

El vostre exemple ha de ser tan poderosament fort, gràcies a la gràcia de Déu que actua en vosaltres... i alhora tan senzill,... heu de ser tan humils... que tots aquells que us coneguin es creguin amb força per imitar la vostra actuació. Així és com el vostre exemple i les vostres paraules serviran per alliberar de la corrupció els que tracteu.

Deixes de ser sal de la terra...

Quan amb la vida sobrenatural, amb l'esperit de fe, de zel,... s'hi barreja l'element humà, es desnaturalitza. [...] Els fruits del vostre apostolat són en Crist, i quan s'allunya de Crist, la vostra obra ja no és d'apostolat.

❖ Els primers cristians...

Pedro Poveda va recórrer als primers cristians com a prototip de la Institució; aquest és un dels aspectes fonamentals de l'espiritualitat de Poveda. Els Fets dels Apòstols ens descriuen vivament com els primers seguidors de Jesús van expressar la seva vida com a comunitat de deixebles, com a persones amb una vocació comuna de seguir Jesús:

“Es van dedicar als ensenyaments i a la comunió dels Apòstols, a la partició del pa i de les pregàries” (Ac 2,42) i “La companyia dels qui creien eren d'un sol cor i ànima” (Ac 4,32).

El 1920, mentre escrivia *Què es necessita per viure una vida apostòlica*,⁵ el Pare Poveda va subratllar:

Us ho he dit en moltes ocasions i us ho repeteixo ara, que una perfecta membre de la Institució Teresiana no és més que una perfecta cristiana.

D'aquí la meva insistència perquè conegueu plenament la vida dels primers cristians, perquè pugueu emular-la amb perfecció.

Eren constants a escoltar l'ensenyament dels Apòstols

L'ensenyament dels Apòstols és llum per a l'ànima. ...Qui necessita més llum que les que viuen enmig de la foscor del món per dissipar aquesta foscor i donar llum als que les envolten?

Si estúdieu i apreneu els ensenyaments de Crist, i escolteu i rebeu fidelment la doctrina dels Apòstols, la vostra fe il·lustrada i la vostra llum il·luminaran la vida de molta gent.

Preuen part amb assiduitat en la fracció del pa...

Sense aquesta fracció del pa en comunitat, com podrien haver-se mantingut fermes enmig de la persecució, l'adulació i la lluita contra el mal?

⁵ P. Poveda, *CpH* [155], 1920.

La història de les vostres comunions és la història de la vostra vida. Els vostres triomfs, la vostra evangelització, el vostre entusiasme estan lligats a la vostra vida eucarística.

Prenien part amb assiduitat en les pregàries...

La pregària... aquesta respiració dona a l'ànima una vida, i reproduïx uns efectes que no es poden confondre. I si seguim observant la seva manera de comportar-se en moments difícils, d'angoixa, en esdeveniments inesperats, la seva fortalesa i la seva serenitat, i l'encert en les decisions que prengui, ens donaran a entendre que és persona de pregària, perquè la fortitud i l'estímul que forneix la pregària no passen desapercebuts... Però han de saber que això no s'assoleix amb la pregària d'un dia, amb la pregària d'un moment fervorós, sinó amb la pregària assídua, la que feien aquells primers cristians, tal com ho havien après del Mestre i dels apòstols.

❖ **Caritat...**

Aprofundint encara més en les qualitats essencials de la primitiva comunitat cristiana que desitja que imitin els seus seguidors, el Pare Poveda va escriure, el 12 d'agost de 1929 "La caritat, distintiu dels primers cristians":⁶

Seguint el meu propòsit d'imitar els primers cristians i que la vostra vida sigui el més semblant possible a la de l'Església primitiva, parlarem de la caritat, la virtut que més destaca en aquells fidels i que voldria que fos un dels trets distintius de l'Obra. [...]

Tenien un sol cor i una sola ànima... Una cosa nova us dic, que us estimeu els uns als altres. No em cansaria mai de parlar-vos d'aquesta virtut, ja que estic veritablement obsessionat per ella.

⁶ *Ibidem* [310] i [311], 1929.

Si no tenim com a principi fonamental veure Crist en cadascú i en els altres, no tindrem veritable caritat; no ens convertirem en una comunitat tal com hauríem de ser. [...]

Treballeu-hi; són veritats fonamentals, valors positius que s'han de cimentar a l'escola de la fe. Només així aprendrem a estimar-nos els uns als altres en Déu i per Déu i per a glorificar el Senyor.

La marca distintiva de les primeres comunitats cristianes era la seva fidelitat als ensenyaments dels Apòstols, la fracció del pa, la pregària i la caritat. En el nostre temps, ¿com demostrar-nos -a través de les dinàmiques de la nostra vida personal i de les nostres realitats comunitàries- la nostra pròpia fidelitat a aquests valors que unien les primeres comunitats cristianes?

Quines característiques de les nostres associacions, grups, comunitats, centres i famílies destaquen com a reflex nostre als que ens coneixen de prop? Després de cent anys “de ser al camí”, continuem assemblant-nos al tipus de membres i d'Associació que somiava Poveda?

PART II: EN SORTIDA – COMPARTIR EL QUE HEM REBUT

Viure el carisma al cor d'un món fracturat

Sabem que la Institució Teresiana és una obra per a temps difícils. El món en què va viure Poveda durant el segle passat no era molt diferent del d'ara. Va viure en un període d'agitació social que va provocar conflictes, odi i violència. En el cor mateix d'aquestes realitats va pregar, i des de la profunditat de la seva experiència de Déu va brollar la seva resposta.

Com en l'època del Pare Poveda, continuem vivint en un món trencat; al nostre voltant veiem nacions devastades per la violència i els conflictes, catàstrofes naturals i calamitats provocades per l'ésser humà, desigualtat i injustícia, mentides, distorsions i falsedat,

desesperança i manca de sentit, pobresa de molt diverses formes, i la llista continua... En concret, en començar l'any 2024, esperem i preguem ardentment per la pau, anhelant un món més humà on totes i cadascuna de les persones puguin viure amb dignitat, en pau i seguretat; i on comunitats i nacions coexisteixin pacíficament en el desenvolupament compartit i el benestar col·lectiu. Malgrat el teló de fons ombrívol de les nostres realitats actuals, persistim en la confiança, aferrant-nos a la visió de Déu per al món, tal com s'expressa bellament en el llibre del profeta Isaïes:

*El llop conviurà amb l'anyell,
la pantera jaurà amb el cabrit;
menjaran junts el vedell i el lleó,
i un nen petit els guiarà.*

*La vaca i l'ossa pasturaran juntes,
jauran plegades les seves cries.
El lleó menjarà palla com el bou,
l'infant de llet jugarà vora el cau de l'escurçó,
el nen ficarà la mà a l'amagatall de la serp.*

*Ningú no serà dolent ni farà mal en tota la muntanya santa,
perquè el país serà ple del coneixement del Senyor,
com l'aigua cobreix la conca del mar (Is 11, 6-9).*

Com a creients en Déu, i en Jesús, que "El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, gran en l'amor; El Senyor és bo per a tothom, estima entranyablement tot el que ell ha creat" (Salm 145,8-9), ens plantejem com hem de situar-nos en aquest món ple de divisions, amb moltes barreres, fronteres i murs que ens classifiquen com a autòctons i forasters. Al mateix temps, hi ha dins i entre nosaltres una profunda consciència i anhel d'**unitat** i **pau** fruit d'una intuïció de que tenim més en comú del que ens divideix i ens separa els uns dels altres.

Una associació de laics, resposta als signes dels temps

Reflexionant sobre les realitats del seu temps, Pere Poveda va actuar intuïtivament i va crear una associació de laics, el propòsit de la qual és “escampar el Regne de Déu al món”. Mentre desenvolupava el perfil de les persones que formarien part de la incipient Institució Teresiana, el Pare Poveda va proposar als seus col·laboradors l'ideal d'una vida plenament humana, perfeccionada pel diví.⁷ El model és Jesús –Déu fet home–, norma segura per a ser sant essent humà amb veritable humanisme. Sota aquesta aparença d'home, hi ha Déu; sota un exterior normal i corrent hi ha d'haver en tu l'esperit de Déu.⁸ A partir d'aquesta inspiració, Poveda proposa als seus col·laboradors ser portadors de l'esperit de Déu.

Compromès amb la missió evangelitzadora de l'Església i el seguiment radical de Jesús, el Pare Poveda va dir, als que s'hi van unir, de posar Jesús al centre de les seves vides. Seran testimonis de la vida cristiana en els llocs on gira la vida quotidiana: en família, barris, llocs de treball, espais recreatius, etc. En totes les situacions i contextos, han de compartir per la seva manera de viure els valors que són característics dels espais i els cercles on regna Déu: *amor, alegria, pau, fortalesa, amabilitat, bondat, fidelitat, mansuetud i domini de sí* (Gal 5, 22-23).

En la seva invitació i convocatòries, Poveda va copsar el paper privilegiat d'aquells que es dedicaven a la tasca d'educar infants i joves. Creia en el poder dels educadors i professorat per modelar i influir els joves. Per això, els instà a ser portadors de Jesús a les aules: *Sota un exterior normal i corrent hi ha d'haver en vosaltres l'esperit de Déu.*

⁷ Cf. *CpH* [74], 1915.

⁸ *CpH* [65, 8], 1912.

Exteriorment comunes i interiorment úniques

Sota aquesta aparença d'home només hi ha Déu, sota un exterior comú hi ha d'haver en tu l'esperit de Déu.⁹

El Vaticà II afirma que el fonament de l'apostolat laic neix de la unió dels laics amb Crist i aquí flueix el seu dret i deure de ser apòstols.¹⁰ Als laics se'ls dona aquesta especial vocació de fer present i fructífera l'Església en aquells llocs i circumstàncies on, només a través d'ells, pot esdevenir la sal de la terra. Han d'ajudar-se mútuament vers una major santedat de vida, de manera que el món pugui ser ple de l'esperit de Crist i aconseguixi més eficaçment el seu destí en justícia, amor i pau.

Aquesta és l'essència de la nostra vocació, una associació laica dedicada a la promoció humana i la transformació social, impulsada per la nostra fe en Jesús. Així, segons el Pare Poveda, és imperatiu per a nosaltres, que pertanyem a la família IT, posar Jesús al bell mig de les nostres vides.

Intensificar la vida espiritual implica un augment de l'amor a Déu, ens diu Pedro Poveda. I per aconseguir-ho, ens convida a posar tots els nostres esforços a conèixer Jesús.

Augmentar la vida espiritual no és variar l'Obra... no implica un augment de les pràctiques pietoses, sinó un augment de l'amor a Déu... Posem tots els nostres esforços a conèixer bé Jesús...¹¹

⁹ *Idem.*

¹⁰ Cf. Concili Vaticà II. *Apostolicam Actuositatem. Decret Sobre l'apostolat dels laics.* Roma 1965.

¹¹ P. Poveda, *CpH* [324], 1929.

Comunitats que són signes i llavors del Regne de Déu

Però vosaltres sou llinatge escollit..., poble que Déu s'ha reservat, perquè proclameu la lloança d'aquell qui us ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable. Vosaltres que en altre temps no éreu cap poble, ara sou el poble de Déu (1Pe, 2: 9-10).

Poveda al·ludeix a aquesta epístola en referència a la Institució Teresiana, quan escriu el 1920:

...tot i ser bones, rectes i justes, no éreu un poble, una associació; estàveu sense interessos comuns, ni ideals ni aspiracions; ara, efectivament, sou Poble de Déu perquè Ell us va cridar.¹²

És Déu qui ens ha cridat, ens ha reunit; nosaltres pertanyem a Ell havent estat incorporats i incorporades a Ell a través del baptisme. Ens ha atret el carisma de la Institució Teresiana i hem vingut. Som el Poble de Déu convidat a viure la fe, en comunitat i en comunió, com a Institució Teresiana. Poble estimat per Déu; poble convocat per Déu, que camina empès per l'Esperit. En formar part d'una Església en camí sinodal, som cridats, cridades a ser fidels a la vivència del do que hem rebut.

La nostra recent experiència dels dos esdeveniments importants a nivell internacional, la Trobada Internacional de totes les Associacions de la Institució Teresiana i la XIX Assemblea General, apunta vers aquesta veritat del nostre ésser. Per als participants que representen les realitats de la IT dels quatre continents d'Àfrica, Amèrica, Àsia i Europa, va ser una experiència significativa de fraternitat i de profunda comunió en la diversitat. Amb realisme, honestat i respecte, vam reconèixer la nostra diversitat, els diversos contextos dels quals veníem, el diferent grau de creixement i desenvolupament de la IT a cada país, els reptes de visions diverses i experiències locals, etc. Però l'esperit d'amor fraternal i la comunió

¹² P. Poveda, *CpH* [154], 1920.

que neixen d'una vocació comuna a la IT, i el sentit de pertinença i corresponsabilitat envers la seva vida i missió, va ser signe del profund vincle espiritual que transcendeix les nostres diferències. Ho atribuïm a l'acció de l'Esperit de Déu entre nosaltres i no simplement a la bona voluntat humana. I aquesta experiència la volem compartir amb tots i totes vosaltres perquè també pugueu participar d'aquesta gràcia.

El carisma, el do rebut de l'Esperit Sant, es fa palès i visible en la societat quan es reflecteix en comunitats, famílies i grups que tenen els mateixos **interessos, ideals i aspiracions**. La nostra missió, com diu Poveda, és cooperar en la construcció del Regne de Déu en la història. Aquest és l'ideal i l'aspiració que ens mou com a poble de Déu.

➔ **Compromesos amb els reptes del món, amb una solidaritat renovada**

En afirmar la dignitat de cada persona humana i mitjançant la seva pròpia opció preferencial pels pobres, la Institució Teresiana promou els drets humans i es compromet a construir una societat de justícia i solidaritat. Sent deixebles de Jesús, atenem la crida de l'Església a reconèixer les persones en situació de pobresa com a protagonistes del camí de la Institució.

La XVI Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes afirma:

Els molts rostres de les persones en situació de pobresa són aquells que no tenen el necessari per portar una vida digna: els emigrants i refugiats; els pobles indígenes; els que pateixen violència i abusos, en particular les dones; les persones que lluiten contra les addiccions; les minories a les quals es nega sistemàticament la paraula; els ancians abandonats; les víctimes del racisme, l'explotació i la tracta, especialment els menors; els treballadors explotats; els exclosos econòmicament, i d'altres que

viuen a les perifèries; els més vulnerables, els no nascuts i les seves mares; els “nous pobres”, produïts per les guerres i el terrorisme.

I al costat de les formes de pobresa material, molts pateixen també pobresa espiritual, entesa com a falta de sentit i propòsit de la vida.¹³

➔ **Vetlladores i defensores de la dignitat de cada persona i de la casa comuna**

El Papa Benet XVI ens recordava que “junt amb l’ecologia de la natura, existeix el que se’n pot anomenar una ecologia ‘humana’, que al seu temps exigeix una ecologia ‘social’. Tot això significa que la humanitat... cada cop ha de ser més conscient dels vincles entre l’ecologia natural, o el respecte per la natura, i l’ecologia humana.”¹⁴

Crec que podem afirmar, sense por a equivocar-nos, que tots nosaltres hem experimentat -i estem experimentant- l’ampli i greu impacte del canvi climàtic. Les notícies diàries són ben farcides de catàstrofes: forts tifons, inundacions, onades de calor, condicions meteorològiques extremes, sequeres, terratrèmols, extensos incendis forestals, etc. No es tracta de successos llunyans, sinó ben propers. En l’aspecte social, el més evident són les fortes migracions des del Sud cap al Nord, igualment les dramàtiques travesses amb perill de mort a la Mar Mediterrània i entre la frontera dels Estats Units i els països centreamericans.

Com a comunitats, famílies i grups de la IT, l’Assemblea General ens insta a veure l’ecologia integral com a categoria de vida que proposa:

- *caminar vers un estil més contemplatiu, on es valori més l’ésser que el fer i el tenir;*

¹³ XVI Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes (primera sessió, 4-29 d’octubre de 2023). *Una Església sinodal en missió, informe de síntesi.*

¹⁴ Benet XVI, Audiència General. Roma 26-08-2009.

- *prendre postura a favor d'un canvi que afavoreixi el bé comú i la cura de la casa comuna;*
- *revisar estils de vida, criteris i pràctiques de consum, tant a nivell personal com comunitari, institucional i social, per tal d'adoptar formes de vida més senzilles i sostenibles.*

➔ **Teixidors de fraternitat i comunió en la diversitat**

Els esforços per a construir una societat justa requereixen capacitat de fraternitat. I la fraternitat universal i l'amistat social exigeixen el reconeixement del *valor de tota persona humana*, de que tot ésser humà té dret a viure amb dignitat i a desenvolupar-se integralment.

“Déu ha creat tots els éssers humans iguals en drets, deures i dignitat, i els ha cridat a viure junts com a germans i germanes”, declaren el Papa Francesc i el Gran Iman de Al-Azhar Ahmad Al-Tayyeb al Document sobre la Fraternitat Humana per la Pau Mundial i la Convivència.¹⁵ El document s'ofereix com a signe de l'apropament entre tots els que creuen que Déu ens ha creat per a entendre'ns, cooperar els uns amb els altres i viure com a germans i germanes que s'estimen. El Papa Francesc i el Gran Iman van convidar a la reconciliació i la fraternitat entre creients i no creients, i entre totes les persones de bona voluntat; van fer una crida a tothom que aprecii els valors de la tolerància i la germanor.

La crida a fomentar la fraternitat, la tolerància i el respecte s'escolta no només en l'àmbit religiós. Les pròpies Nacions Unides van proclamar el 4 de febrer com a Dia Internacional de la Fraternitat Humana, amb el propòsit declarat:

Subratllant la importància de sensibilitzar sobre les diferents cultures, religions o creences i de l'educació en la promoció de la tolerància, que implica l'acceptació per part del públic i el seu

¹⁵ Viatge apostòlic del Papa Francesc als Emirats Àrabs Units (3-5 de febrer de 2019).

respecte a la diversitat religiosa i cultural, fins i tot pel que fa a l'expressió religiosa, i subratllant encara més el fet que l'educació, en particular a l'escola, ha de contribuir de manera significativa a promoure la tolerància i l'eliminació de la discriminació per motius de religió o creences,

Fomentant activitats destinades a promoure el diàleg interreligiós i intercultural per tal de millorar la pau i l'estabilitat social, el respecte a la diversitat i el respecte mutu i crear, a nivell global, i també a nivell regional, nacional i local, un entorn propici per a la pau i la comprensió mútua.

Reconeixent que la tolerància, la tradició pluralista, el respecte mutu i la diversitat de religions i creences promouen la fraternitat humana. [...]¹⁶

La Institució Teresiana se suma a aquestes veus declarant en la seva Assemblea: *Desitgem continuar teixint espais de diàleg i inclusió davant la diversitat cultural i religiosa, espais de trobada i de fraternitat amb persones migrades, dones, persones excloses a les més diverses perifèries.*¹⁷

➔ Artesans de la pau

La veritable pau “només es pot assolir quan lluitem per la justícia a través del diàleg, tot cercant la reconciliació i el desenvolupament mutu”.¹⁸

En aquests temps convulsos marcats pels conflictes violents en moltes parts del món, el Papa Francesc demana implacablement el cessament dels enfrontaments violents. Va assenyalar que el que es necessita per construir una pau duradora va molt més enllà de la negociació necessària per donar forma a camins concrets cap a la

¹⁶ Resolució aprovada per la 47ena Sessió Plenària de l'Assemblea General de l'ONU el 21 de desembre de 2020.

¹⁷ Cf. “Línies de missió, impulsos i compromisos”. XIX Assemblea General de la IT, agost 2023.

¹⁸ Papa Francesc, *Fratelli tutti*, 2020.

pau. Per una pau duradora, parla de processos de canvi elaborats pels pobles; cadascú pot actuar com un llevat eficaç per la seva manera de viure cada dia. Per a ell, una garantia de pau genuïna i duradora és integrar les diferències, un procés més difícil i lent. L'important és crear processos de trobada, processos que ajudin i permetin a les persones acceptar les diferències. La cultura de la trobada aporta una estabilitat duradora i es forja a través del diàleg. Si volem trobar-nos i ajudar-nos, hem de dialogar. Aquest diàleg implica acostar-se, parlar, escoltar, mirar, conèixer-se i entendre's, trobar punts en comú.

La tasca d'aconseguir una convivència pacífica ens crida a perseverar en la promoció i el cultiu de la cultura de la trobada, que posa al centre a la persona humana i el respecte pel bé comú. L'Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes, recentment conclusa, va subratllar la necessitat de promoure la cultura del diàleg i la trobada com a part de la construcció de la comunió entre tots els pobles.

En un món de violència i fragmentació, és cada vegada més urgent un testimoni de la unitat de la humanitat, del seu origen comú i destí comú, una solidaritat coordinada i recíproca vers la justícia social, la pau, la reconciliació i la cura de la nostra Casa comuna. L'Església és conscient que l'Esperit pot parlar a través de dones i homes de totes les religions, creences i cultures.

En un món en el qual el nombre de persones migrades i refugiades està augmentant mentre disminueix la voluntat d'acollir-les, i en el qual l'estranger és vist cada vegada amb més sospites, és apropiat que l'Església participi de manera decisiva en l'educació, en la cultura del diàleg i la trobada, en la lluita contra el racisme i la xenofòbia, especialment a través de la

*formació pastoral. De la mateixa manera, és necessari emprendre projectes concrets per a la integració de les persones migrades.*¹⁹

És necessari recrear i revigoritzar nostres grups i comunitats?

El centenari de l'aprovació de la Institució Teresiana com a obra de l'Església és un moment important, en el nostre camí com a Institució, per fer un balanç seriós de com estem com a Institució i de quina rellevància i oportunitat té la nostra resposta a la llum del nostre carisma.

Com a laics, les nostres vides giren normalment al voltant de la família, als llocs de treball, al barri, als espais d'esbarjo, en la nostra participació en parròquies i en la implicació cívica. Mentre fem les nostres rutines diàries ens trobem amb persones de diferents àmbits de la vida; la majoria de les societats i els entorns en els quals vivim es caracteritzen per la diversitat: cultures diverses, ètnia, religió, creences, visions del món, etc. El món ofereix multitud de maneres d'entendre la vida, el seu sentit i el seu significat. Com a persones que hem optat per ser deixebles de Jesús, fent de la vida de Jesús un patró per a les nostres vides, com ens situem entre els nostres contemporanis, companys de camí en aquest món que s'enfronta a molts reptes, amenaces, i també possibilitats?

Luigino Bruni, al seu llibre *La Comunità Fragile* comparteix idees sobre les quals us convido a reflexionar:

Per què Jesús demana als seus apòstols que no portin per al viatge “ni pa, ni sarró, ni cap moneda a la bossa...”? Jesús està creant un nou tipus de persona i, per tant, un nou tipus de comunitat. Aquí entenem per què els cristians al principi van ser anomenats “els del camí” o “els que caminaven”. La seva comunitat era una comunitat mòbil, un seguiment, un caminar darrere, un “arameu errant” que retornava, una qüestió d'esperit i

¹⁹ XVI Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes (primera sessió, 4-29 d'octubre de 2023). *Una Església sinodal en missió*, informe de síntesi.

de peu. Tenda, campament, precarietat, no permanència. I així van romandre les comunitats cristianes durant dècades, les dècades que van canviar per sempre la història.

[...]

L'Església primitiva no va néixer monolítica i compacta, perquè Jesús va enviar els seus deixebles d'un lloc a l'altre, i els va fer nòmades i no residencials, com ell mateix ho fou... Aquesta comunitat no és un tribunal messiànic, no és una comunitat esotèrica... sinó una comunitat missionera i nòmada, que es reuneix de tant en tant per tornar a començar immediatament...

Només d'aquesta manera podia néixer una Església que aviat arribaria a tots els racons de la terra, perquè els seus pilars havien estat forjats al camí.

Les comunitats espirituals, sens dubte les més autèntiques i sanes, neixen i creixen al camí. Amb el pas del temps, però, és gairebé inevitable que la calidesa de la llar guanyi al fred del camí, i ben a poc a poc, de comunitats formades per "anunciadors" (proclamadors) es converteixin en comunitats de béns espirituals. De vegades aquest consum intern esdevé tan important que hom ja no sent en la pròpia carn el fred dels que van pel camí. I així és com mor la comunitat. Però pot tornar a ressuscitar si algun dia re-aprenen la disciplina del camí.²⁰

Compartir el carisma: Perquè no podem deixar d'anunciar el que hem vist i sentit (Ac 4,20)

Institució Teresiana, pueblo en salida, poble en sortida, comparteix el carisma que has rebut!²¹ Compartir el carisma implica obrir les nostres comunitats i col·lectius a altres cercadors de sentit, d'experiència de companyonia i fraternitat, d'una plataforma que pugui contribuir al bé de la societat. Compartir el carisma també

²⁰ Luigino Bruni, *La comunità fragile. Perché occorre cambiare molto per non perdere troppo*. Roma 2022.

²¹ Prioritat. XIX Assemblea General de la IT, 2023.

implica convidar la nostra família, amics i col·legues a unir les seves mans a les nostres en els nostres esforços per contribuir a la construcció d'un món més just, inclusiu i humà.

El testimoni que podríem donar al món d'avui, especialment als joves, és una vida viscuda amb un propòsit que ens transcendeix. Un propòsit que neix d'un seguiment compromès amb Jesús i la seva missió de dur a terme el regne de Déu; un seguiment d'on obtenim el sentit i el propòsit de les nostres vides; que també dona direcció, genera energia i sosté la nostra esperança, resiliència i fortalesa.

Mentre ens esforcem per viure en fidelitat el carisma que Déu ens ha regalat, el Papa Francesc ens ofereix el següent repte:

Per tant, no tingueu por de trepitjar els carrers, d'entrar a cada racó de la societat, d'arribar fins a les fronteres de la ciutat, de tocar les ferides del nostre poble... aquesta és l'Església de Déu que s'arromanga per anar a trobar-se amb els altres, sense jutjar-los ni condemnar-los, sinó allargant-los les mans, per a recolzar-los, animar-los o simplement acompanyar-los en les seves vides.²²

Maria, Mare amable i deixebla confiada en el Senyor

Pedro Poveda va confirmar el paper de Maria a la Institució Teresiana en termes inequívocs. En els seus cent anys d'història no hi ha dubte que la mà amorosa de Maria l'ha beneït i guiat amb predilecció. La Institució Teresiana va ser concebuda sota la seva mirada amorosa, i sempre l'hem mirat com el nostre ideal i inspiració, protectora i guia. Lluny de ser espectadora en la missió del seu Fill, Maria es va comprometre plenament en l'obra redemptora de Crist.

²² Missatge del Papa Francesc al President de la Conferència Episcopal Espanyola sobre el Congrés Nacional de Laics. Madrid, 14-16 de febrer de 2020.

En el pròleg del llibre *Miryam de Judá*,²³ Maria parla bellament, així:

Viatjo d'edat en edat

*regalant amb la benedicció aquest poble
santificat i santificador;*

*regalant benediccions a aquest sobre material que
anomenem vida*

on s'amaga el cor de Déu.

Viatjo com a jueva de la tribu de Judà

*cridata a sortir del comú per assentar-me en Déu ,
cridata a deixar la seguretat de la servitud,
cridata al desert de la llibertat.*

Me'n vaig escapar! Lliurada a la llibertat de maduresa.

Tan bon punt vaig respondre a l'amor de Déu,

ara i per sempre, soc responsable.

Com qui no s'atura,

he fet la meva sort amb la petita i xiuxiuejant veu.

[...]

La història és la nostra esperança.

Déu és el nostre propòsit.

El món és la nostra responsabilitat.

*Expliquem la història amb les nostres vides parlant del que
ha passat abans*

I del que és ara.

Som sensibles a tot el que ha estat,

serem responsables del que serà.

Responent, construïm noves històries en el nostre temps.

*Som un poble al qual no se'ns encarrega preservar,
sinó recordar;*

no mantenir-nos en la rigidesa, sinó en la fidelitat.

Som un llegat viu de la plenitud humana

arrelat en la comprensió del diví.

²³ Ann Johnson, *Miryam of Judah*, Indiana, 1987.

En la nostra celebració dels cent anys del caminar de la IT des de la seva Aprovació Pontifícia, ens fem ressò del **MAGNIFICAT** de Maria per totes les coses meravelloses que el Senyor ha fet per nosaltres i, amb ella, renovem el nostre **FIAT** per escoltar i seguir la voluntat de Déu mentre ens esforcem per romandre fidels a la missió d'aquesta Institució a la qual tenim la sort de pertànyer. Escoltem les paraules de Maria als servents del casament a Canà: "Feu el que Ell us digui". Que nosaltres també siguem diligents a l'hora d'escoltar i distingir la veu del Senyor.

Per a l'any 2024, que la nostra pregària sigui:

Gràcies, Senyor, per cridar-nos a ser els vostres deixebles; doneu-nos un cor discernidor que cerqui sempre seguir la vostra voluntat.

Ben cordialment,

Gregoria Ruiz

Roma, 1 gener 2024.

it institució teresiana